

— Слабъ си още за такава работа, приятелю!

Оскърбенъ, че се провалихъ предъ очитѣ на цѣлата гимназия, и разсърденъ отъ подигравката на служителя, азъ поискахъ да се преборя втори пжтъ, но парцалитѣ отъ блузата ми, които видѣхъ по раменетѣ си, не ми дадоха повече куражъ за борба.

Проклетото звѣрче, презъ време на боричкането си, измъкнало едната лапа изъ ржкавицата и бѣше раздрало на парцали новата ми, току що облѣчена басмяна блуза.

Цѣла седмица следъ това трѣбваше да слушамъ подигравкитѣ на другаритѣ си, които не закъснѣха да ми прикачатъ прѣкоръ „Боримечката“. Най-много ми се присмиваше моятъ съученикъ — синътъ на мечкаря. Сжщиятъ онзи, който най-много ме окуражаваше да се боря и ме съветваше да стисна мечето за пжпа.

Но подигравкитѣ и присмѣхулствата не ме огорчаваха — защото на всички, които ме закачаха, си отплатихъ, като ги изпотръшкахъ редъ по-редъ въ калната локва въ двора на училището.

Огорчение получихъ само отъ точилката, съ която майка ми така ме наби за скжсаната блуза, че и досега ми държи топло и ме кара да си припомнямъ тази моя първа и последна борба съ мечка.

